Aventurile echipajului

DOF

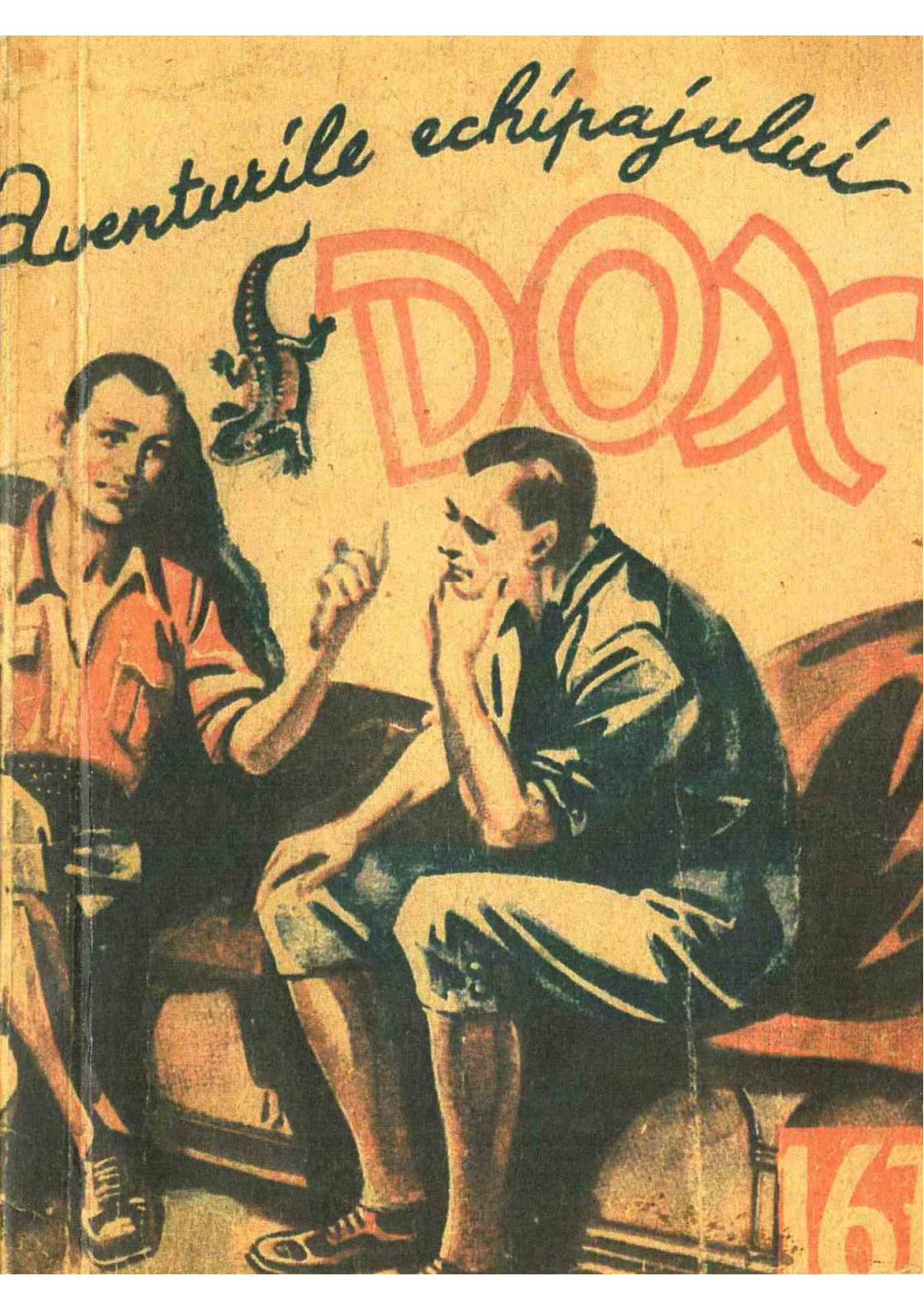

165

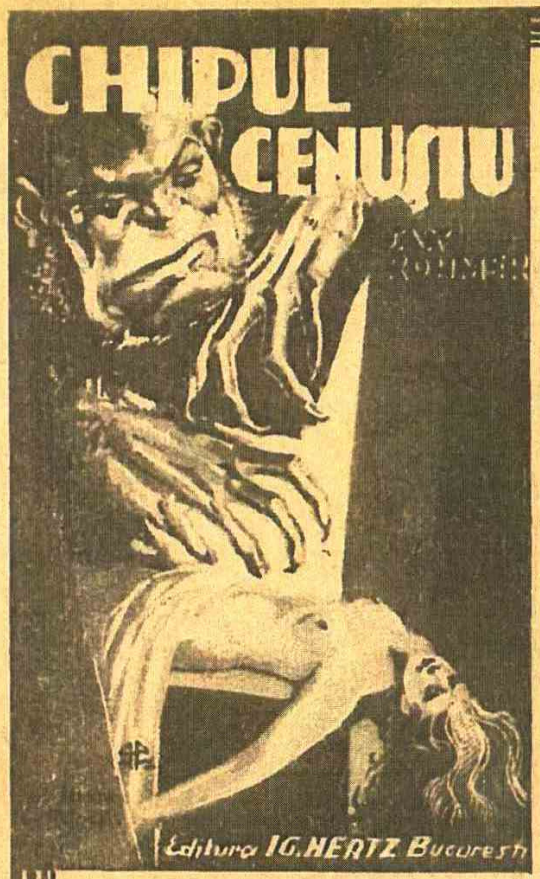

Fantezia unui mare scriitor a pătruns în cele mai tăinuite ascunzişuri ale sufletului omenesc, s'a înălţat pe cele mai înalte piscuri ale gândurilor şi a scos o împletitură măiastră de frumuseţe. In acest roman se întâlnesc cele mai furibunde patimi: goana după aur, ura, invidia, tentaţiile diamantelor — ce se pleacă umile în faţa unei dragoste ideale. Cele mai ingenioase trucuri ale unui detectiv reuşesc să rupă un păienjeniş ţesut cu abilitate de minţi criminale.

CHIPUL CENUŞIU

de SAX ROHMER

e un supra-roman, pentrucă întruneşte toate calităţile cerute: fantezie, realitate, ură, dragoste şi aventuri.

PREŢUL LEI 25

ŞOPÂRLA TURBATĂ

Exemplar personal
FAM. COMIȘA

de H. WARREN — Traducere de LIA HÂRSU

I. — O INTÂMPLARE PRIMEJDIOASĂ

Şi acum să-ţi mai povestesc una, dragă George — spuse doctorul Bertram şi începu:

— Acesta e „Seraiul lui Chosru", destinat adăpostirii fără plată a călătorilor — ne zise poliţistul englez. E una din cele mai interesante clădiri din Allahabad. Doamne sfinte, iarăşi un animal turbat — de data asta un taur!

Ţipete de spaimă răsunară în străduţa îngustă, la capătul căreia stăteam noi cu poliţistul. Mulţimea de oameni începu să alerge zăpăcită, îmbrâncindu-se, călcându-se în picioare, lovindu-se.

Un Indian în veştmânt lung, alb, sbură prin aer şi căzu în mulţimea ce alerga. Poliţistul nostru îşi scosese revolverul şi dădu buzna în stradă. Îl urmarăm imediat şi acum regretam din suflet că ne lăsasem armele la hotel. Ce puteam face împotriva unui ţaur furios, cu revolverele mici pe care le purtam la noi?

Pongo ţâşni glonţ pe dinaintea noastră şi curând îl întrecu şi pe poliţistul englez. În clipa aceea se despărţi talazul mulţimii, care ne venea în faţă. Văzui un taur cât toate zilele, purtând în vârful coarnelor un Indian

pu jumătate gol, al cărui trup cafeniu sbură în aer în momentul următor; după aceea fiara își roti privirile împrejur, în căutarea altei victime.

O frântură de secundă îmi atrase luarea aminte cât de viu scânteiau ochii taurului, apoi mă năpădi o spaimă grozavă, căci la câțiva metri de animalul turbat stătea în genunchi o tânără Indiană. Ținea brațele întinse spre fiară, ca și cum în felul acesta ar fi putut goni taurul.

Smulsei micul revolver din buzunar, spunându-mi că deși gloanțele n'ar fi făcut decât să sgârie animalul, se putea totuși să-l abată din drumul său. Trasei de două ori în căpățâna taurului și, într'adevăr, micile gloanțe își făcură efectul. Taurul se opri în fața tinerei fete, ridică uriașa căpățână, ne privi cu ochii-i mari, apoi se pregăti să se repeadă la noi.

Ne aflam la vreo opt metri de el.

Abia acum văzui că polițistul trăgea disperat de revolverul său — se stricase, tocmai când ar fi fost mai mare nevoie de el.

Situația era cât se poate de critică, pentrucă ce puteam face cu armele noastre mici, împotriva unei dihănii ca aceea? Cele două gloanțe ale mele nimeriseră taurul deasupra ochilor și firește că nu pătrunseseră prin osul frunții, ci întărâtaseră cel mult fiara.

Atunci îl văzui pe Pongo azvârlindu-se cu tot trupul înaintea taurului. Făcu o adevărată săritură de știucă deasupra Indianei, care stătea înlemnită așa cum apucase să rămână. Cu pumnii săi uriași Pongo apucă coarnele animalului și-l sili să se dea puțin înapoi.

Camaradul nostru atinse pământul la câţiva centimetri în spatele Indianei şi cu puterea-i supraomenească răsuci căpăţâna taurului. Niciun alt om n'ar fi putut face aşa ceva, căci acum, după ce-i trecu încremenirea, furiosul taur încercă să-şi zvârle în sus duşmanul.

Izbuti să ridice puţin în sus dela pământ pe uriaşul nostru, dar acesta îi mai răsuci odată căpăţâna şi-l făcu pe taur să se poticnească. Şi Pongo se folosi de această împrejurare prielnică.

Mulţimea uitase de primejdie şi stătea ca înlemnită, privind la cele ce se petreceau.

Cu o lovitură de călcâi, Pongo nimeri piciorul stâng din faţă al animalului şi în acelaşi timp răsuci iar căpăţâna enormă.

Pierzându-şi echilibrul, taurul se prăbuşi la pământ. Se stârni un nor de praf, care acoperi o clipă toată scena luptei.

Apoi văzurăm cum fiara lovea sălbatec cu picioarele în jurul ei. Pongo însă o ţinea la pământ, cu braţele întinse. Infundase adânc în pământul clisos al străzii coarnele lungi ale taurului. Trupul său forma un arc lung, căci îşi dăduse îndată seamă de primejdia de a fi nimerit de copitele fiarei, de aceea îşi proptise picioarele cât putuse mai departe de ea.

Mult nu putea s'o ţie însă în această poziţie. Trebuia să-i venim îndată în ajutor, încercând a ucide taurul.

Hotărâi să trag câteva gloanţe în ochiul fiorosului animal — dar în aceeaşi clipă poliţistul scoase o exclamaţie de triumf şi ţinti cu pistolul său greu în căpăţâna fiarei. Două, trei împuşcături detunară, taurul se răsuci, trupul lui Pongo fu zvârlit cât colo, totuşi uriaşul Negru nu dădu drumul coarnelor.

Fiara izbuti să se ridice. In aceeași clipă însă arma polițistului detună iarăși de două ori la rând, și gloanțele pătrunseră în tâmpla căpățânei enorme.

Pongo își mai încordă odată puterile. Rănit de moarte și smucit de brațele vânjoase ale camaradului nostru, taurul se prăbuși din nou la pământ. Abia acum Pongo îi dădu drumul și sări înapoi.

Își dăduse bine seamă că potrivnicul său nu mai era de temut. Taurul rămase câteva clipe nemișcat, apoi începu să se zvârcolească. Făcui o săritură, o prinsei pe tânăra Indiana de subsuori și o trăsei de acolo.

Tocmai la timp, căci animalul se ridică din nou, apoi în clipa următoare căzu iar în cap și se prăbuși pe locul unde stătuse îngenunchiată Indiana. Se mai zbătu puțin, pe urmă își dădu sufletul.

Stăteam în fața lui, ținând în brațe pe Indiană care tremura ca varga. Și atunci văzui cum se stinse dintr'odată focul acela misterios din ochii săi.

— Ciudat! făcu Marian. — N'am mai văzut o astfel de expresie în ochii unui animal.

Apoi, întorcându-se spre polițist:

— Să cerem unui medic veterinar să examineze trupul taurului.

Englezul se uită cu ochi mari la prietenul meu. Dar înainte ca să poată răspunde ceva, se petrecu un nou eveniment, care mă puse în mare primejdie. Mai țineam în brațe pe tânăra Indiană, care atârna greu în jos. Probabil că spaima o paralizase.

In fața mea fulgerară o pereche de ochi înfundați într'un chip schimonosit, de culoare

cafenie — o scânteiere țâșni în soarele arzător și spre mine.

Imi dădui seama instinctiv că îndărătul acestei scânteieri amenința o mare primejdie așa că ridicai brațul drept spre dânsa. Simții o lovitură dată peste revolverul din mâna mea, și arma îmi zbură cât colo.

Scrâșnind o înjurătură, Indianul care dăduse atacul acesta dispăru cu aceeași repeziciune cu care se ivise.

Inainte să-mi pot da seamă bine de primejdia mare prin care trecusem, o adevărată mare de oameni se învălmăși în jurul nostru.

Cu urlete de furie, fărpturi goale până la brâu năvăliră spre noi. Ochi furioși fulgerară, arme ridicate sclipiră — se părea că turbarea taurului mort trecuse în mulțimea asta.

Se auziră împușcături, trase de polițistul englez și de Marian. Printre ele se amestecau fluierăturile de alarmă ale polițistului. Un adevărat iad mă împresura, și eu stăteam acolo dezarmat, în neputință să mă mișc, căci aveam în brațe pe tânăra Indiană.

Când se stârnise gălăgia aceea sălbatecă, ea scosese un țipăt înfiorător, apoi își pierdu cunoștința și acum atârna grea în brațele mele.

Nu-i puteam da drumul, căci ar fi fost călcată în picioare de mulțimea turbată. Trebuia să'ncerc s'o scot din acest cazan al Satanei, cu groază însă băgai de seamă deodată că toată furia mulțimii împotriva mea părea să se îndrepte.

Și nu mă puteam apăra. Arma, singura mea armă, îmi fusese azvârlită din mână de Indianul acela care părea să fi atâțat mul-

ţimea. Şi din toate părţile mă ameninţau acum arme ridicate.

Deodată răsună lângă mine un răcnet grozav, apoi un trup sbură prin aer şi făcu o spărtură largă în grămada de oameni. Pongo se năpustise ca o vijelie asupra mulţimii turbate.

Şi ceea ce nu făcuseră gloanţele, înfăptui simpla apariţie a camaradului nostru. Se auziră ţipete de spaimă, amestecate cu altele de durere. Iarăşi sbură un Indian în aer şi în cădere doborî pe alţii la pământ. Eu mă simţii mai liber, căci mulţimea se dădea înapoi din faţa uriaşului. Deodată însă nişte răcnete de îndemn întrecură ţipetele de durere şi spaimă. Şi mulţimea izbucni în strigăte furioase, îndemnându-se la luptă unul pe altul. Acum înaintară iarăşi, fără să mai ţină seamă de Pongo.

Păream pierdut, căci băgai de seamă că Marian şi tânărul poliţist — cari îşi goliseră armele — erau înghesuiţi în mijlocul cetelor de oameni. Văzui cum izbeau cu sete cu paturile revolverelor şi fără voie închisei ochii, aşteptându-mă ca în clipa următoare zeci de pumnale să se înfigă în trupul meu şi al tinerei Indiene. Deodată însă se auzi iarăşi un răcnet, de furie dar şi de groază. Apoi răsunară ţipete de durere. Deschisei ochii şi văzui că mulţimea se dăduse înapoi, lăsând un gol în jurul meu. Credinciosul Pongo intervenise într'un chip cum numai el ştia s'o facă.

Înhăţase pe unul din Indieni de picioare şi începu să-l învârtească întocmai ca pe o seceră în lanul cu grâu.

Aproape tot şirul din faţă al Indienilor fu culcat la pământ, şi nu era de mirare că cei-lalţi, cuprinşi de spaimă, se dădură înapoi. Dar în curând strigătele aţâţătoare acoperiră iarăşi pe celelalte şi din nou văzui că pe chipurile îngrozite de până atunci se întipări mânia oarbă, şi poate că până la urmă, cu toată vitejia lui Pongo, am fi fost pierduţi, dacă nu s'ar fi auzit deodată sunete de trâmbiţe.

Indienii rămaseră o clipă încremeniţi, apoi se pregătiră de fugă. Din susul străzii înguste veneau în goană poliţişti englezi. Imi venea să ţip de bucurie văzând cum loveau în mulţime bastoanele de cauciuc — apoi, după câteva clipe, eram cu totul liber, iar ceva mai departe de mine îi văzui pe Marian şi poliţistul englez, cari gâfâiau şi-şi ştergeau năduşeala de pe frunte.

De jur-împrejur zăceau Indieni morţi şi răniţi, cei mai mulţi doboriţi de Pongo. Un nor uriaş de praf în josul străzii, era tot ce se putea vedea din lupta aceea disperată.

— Da, dragă Robert, — zise Marian — asta a fost o surpriză pe care nici n'aş fi visat-o. Iţi vine să crezi că turbarea taurului a molipsit brusc mulţimea.

— Aşa ceva n'am mai văzut nici eu — spuse tânărul poliţist. Aţi mai fost în Allahabad, domnilor?

Intrebarea lui suna a bănuială, dar nu i-o puteam lua în nume de rău, căci furia mulţimii părea să se fi deslănţuit din pricina noastră, în deosebi a mea.

— Nu, suntem pentru întâia oară aici — răspunse Marian. Nu pricep ce a stârnit atât de brusc furia mulţimii. Să fie oare în legă-

tură cu nemulțumirile ce se arată în toată India împotriva Angliei?

— Nu cred, prea a izbucnit deodată furia — zise polițistul. — Sunt de părere că svonurile ciudate...

Își rupse vorba și salută milităreşte. Se apropiase un ofițer care ne măsură cercetător, apoi întrebă scurt:

— Ce s'a întâmplat aici?

— Un taur turbat — răspunse polițistul nostru — apoi o izbucnire bruscă de furie a mulțimii.

— Hm... ați fost într'o situație nu tocmai plăcută, domnilor — ni se adresă nouă ofițerul. De sigur că nu v'a făcut o impresie bună orașul nostru — Ori vă aflați de mai mult timp aici?

Și în cuvintele ofițerului era o urmă de bănuială.

— Îmi dai voie — zise Marian — numele meu e Farrow, acesta e prietenul meu Bertram și uite colo tocmai se'ntoarce credincios sul nostru camarad Pongo. Poate c'ai auzit de noi. N'avem nicio vină în izbucnirea asta neașteptată a mulțimii — ne-am mirat și noi, cu atât mai mult cu cât, cu scurt timp înainte mulțimea era încă înspăimântată din pricina taurului turbat.

— Aha, domnii Farrow și Bertram! exclamă ofițerul, surprins și bucuros în același timp. Asta e o cinste deosebită pentru orașul nostru. Îmi dați voie să mă prezint: Johnson. Regret din suflet că tocmai aici la noi ați avut parte de o astfel de primire.

— Nu face nimic — răspunse Marian, zâmbind. A fost ceva cu totul deosebit decât o

primire oficială! Să lăsăm gluma, însă! Cred că această izbucnire a mulțimii are o pricină mai adâncă. Pe de altă parte, îndrăznesc să susțin că turbarea taurului era cu totul neobișnuită.

— Da, Mariane — intervenii eu — și mie mi-a bătut la ochi asta. Oricât de repede s'au desfășurat întâmplările, și oricât de primejdioasă a fost situația mea, am băgat de seamă că furia mulțimii părea să se îndrepte mai ales împotriva mea. Fără ajutorul lui Pongo aș fi fost pierdut.

Mai țineam încă în brațe pe tânăra Indiană. Și auzind-o scoțând un oftat, îmi veni ceva în gând și strigai:

— Mariane, n'o fi dânsa pricina că furia se 'ndreptase tocmai împotriva mea?

— Drace! făcu prietenul meu. Se poate să ai dreptate, omule... Ei, ce e?

Lângă noi se ivise deodată un Indian bătrân, care arăta cu mâna tremurătoare spre tânăra Indiană.

— Stăpâna mea Shindia — îngână bătrânul. Oh, trebue dusă acasă la ea!

— Unde locuiește? — întrebă Marian.

Bătrânul numi strada și Johnson zise îndată:

— Atunci trebue să se tragă dintr'o familie foarte bogată și nobilă. In strada aceasta se află numai palatele Indienilor bogați, cari în cea mai mare parte sunt de origină princiară.

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Cred că n'ai nevoie acum de noi, domnule Johnson? Interogatoriul asupra celor întâmplate ni-l poți lua mai târziu. Aș vrea s'o conduc acasă pe tânăra Indiană, căci bă-

trânul n'o s'o poată ocroti îndeajuns. Dacă e adevărat că dânsa e pricina dramei petrecută aici, atunci i s'ar putea întâmpla ceva și mai rău pe drum.

— Ai dreptate, — încuviință ofițerul de poliție. Nu vreți să luați și câțiva din oamenii mei?

— Nu, suntem destui — răspunse Marian. O să luăm o mașină mai încolo.

— Aduc eu una — se oferi tânărul polițist.

Acesta porni în goană, și Johnson zise:

— Ar fi bine să mă vizitați la poliție, pentru întocmirea procesului-verbal. Sunt acolo după amiază până la ora cinci. Șeful nostru, Dawson, o să fie bucuros și el să vă cunoască. Noroc că tocmai mă întorceam cu polițiștii mei dela exerciții și am auzit tiganalele lui Berry. Altminteri, cine știe ce vi se întâmpla.

— Da, da, așa e — încuviință Marian. Dar uite că vine Berry cu o mașină. Îi dai voie tânărului să ne însoțească, domnule Johnson? Aș vrea să-i mai pun câteva întrebări.

— Mai e vorbă! se grăbi să răspundă ofițerul, amabil.

Mașina trase în apropierea noastră. Tânăra Indiană fu luată în brațe de Pongo, noi ne așezarăm în fund, iar uriașul Negru o așeză între noi.

Pongo și polițistul se așezară pe cele două strapontine, iar bătrânul servitor lângă șofer.

Când cotirăm în strada principală, băgai de seamă că un Indian ce stătea la colț ridică brațul și cu chipul schimonosit de furie privea după mașină. Îi atrăsei atenția lui Marian, care scoase pe tăcute revolverul și-l așeză pe genunchi. Îi urmai imediat pilda, căci această măsură de prevedere a prietenului meu mă făcu să bănuiesc că ridicarea brațului Indianului putea să fie un semnal pentru alți fanatici, ca să atace mașina noastră.

Într'adevăr, după vreo cincizeci de metri, se năpustiră asupra mașinii doi tineri Indieni, cari aveau numai un turban pe cap și un șorțuleț dinainte. În fața noastră era o încrucișare de străzi și trebuise să oprim o clipă.

— Atențiune! strigă Marian, ridicând arma.

Făcui la fel, de asemenea tânărul polițist, care-și scoase repede pistolul greu din toc.

Cei doi Indieni, cu ochi aprinși de mânie, se cam speriară văzându-se în fața a trei arme. Se opriră din fugă, se dădură apoi în lături și dispărură în mulțimea de pe trotuar.

— Interesant! făcu Marian, îngândurat. N'aș fi crezut să fim urmăriți cu atâta înverșunare. Domnule Berry, mai adineauri, înainte de a veni la noi căpitanul Johnson, începuseși să vorbești de svonuri ciudate, dar ai fost întrerupt. Ia povestește-ne acum, despre ce fel de svonuri este vorba.

Tânărul polițist păru puțin stingherit.

— Păi să vedeți, domnule Farrow — începu el — eu mă interesez foarte mult de moravurile și obiceiurile indiene. Deoarece le cunosc și limba, mă amestec cu plăcere prin

popor, ca să mai aflu câte ceva. De câtva timp, se cam întâmplă des să turbeze animalele aici în Allahabad, de parcă ar fi izbucnit o molimă misterioasă. Şi umblă svonul, firește, că un duh rău a căpătat putere mare şi nu poate fi împăcat decât cu vreo jertfă însemnată. Din păcate n'am putut afla mai mult, dar poate că jertfa să fie o femeie. Numai aşa s'ar explica atacul asupra tinerei Indiene.

— Hm... tot ce se poate! încuviinţă Marian. Ah, uite că s'a trezit fata noastră.

Indiana se ridicase deodată şi deschise ochii, mari şi luminoşi ca nişte stele, cu cari ne privi mirată. Chipul ei frumos şi mândru exprimă o clipă spaima, dar imediat i se netezirăiarăşi trăsăturile şi cu glas melodios ni se adresă într'o englezească fără cusur:

— Vă mulţumesc, domnilor. Acum îmi amintesc că am fost atacată de taurul turbat şi că apoi mulţimea s'a năpustit asupra mea. Dv. m'aţi salvat primejduindu-vă viaţa. — Mă duceţi, probabil, la casa tatălui meu, prinţul Garna? Şi el o să vă fie foarte recunoscător. Eu sunt Shindia, singura lui fiică.

— Suntem bucuroşi, prinţesă, că ţi-am putut veni în ajutor — răspunse Marian, prietenos. — Aş vrea, însă, să-ţi pun o întrebare: bănuieşti de ce anume era atât de furioasă mulţimea împotriva d-tale?

— Nu, domnule, nu-mi pot explica — răspunse fata.

Marian rămase o clipă pe gânduri, apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, zise:

— Îmi dai voie să mă prezint: numele

meu e Farrow. Acesta de aici e prietenul meu Bertram și colo, în fața noastră, e bunul nostru camarad Pongo, căruia i se cuvin cele mai multe mulțumiri pentru salvarea d-tale, domnișoară.

Chipul fetei luă o expresie de surpriză.

— Mă bucur din suflet să vă cunosc — zise ea strălucitoare de bucurie și ne strânse mâna la toți. — De mult doream să vă cunosc personal, după ce am auzit și citit atâtea despre dv. Și tata o să se bucure nespus... spunea de mult că ar fi vrut să vă invite odată la el. Cred că vroia să vă ceară sfat și ajutor în nu știu ce chestiune.

— Aha, te pomenești că asta e în legătură cu ciudatul atentat împotriva d-tale, prințesă — zise Marian. — Poate că părintele d-tale are vreun dușman înverșunat, sau e membru al vreunui partid, ai cărui potrivnici au vrut să se răzbune prin d-ta.

— Nu știu — zise tânăra prințesă — dar nu-mi pot închipui așa ceva, căci tata trăiește foarte retras. Cam bănuiesc eu ce vrea să discute cu dv... cu siguranță că e vorba de animalele din casa și parcul nostru, cari au turbat pe neașteptate. La fel cum se întâmplă mai pretutindeni în oraș în ultima vreme.

— Și la dv. s'au întâmplat astfel de cazuri? făcu Marian. — Foarte interesant. Erau animale diferite sau mereu din aceeași rasă?

— Ba erau diferite.

— Și în oraș au fost lovite de turbare animale de rase diferite — se amestecă în vorbă tânărul polițist.

Marian căzu pe gânduri. Avea şi de ce. Oare pentruce, în primul rând, turbau animale, apoi de ce se îndreptase furia mulţimii tocmai asupra tinerei prinţese? Să fie oare furia aceea a mulţimii, abătută asupra fetei, în legătură cu faptul că spiritele naive credeau într'un duh rău, care nu putea fi împăcat decât prin moartea unei tinere fete?

In cazul acesta ar fi fost greu de făcut ceva împotrivă, căci o astfel de credinţă nu poate fi dezrădăcinată atât de lesne. Şi de vreme ce fanaticii alesesră drept jertfă pe tânăra prinţesă, ea se va afla mereu în primejdie.

Eram încredinţat că suntem urmăriţi şi când îmi veni asta în gând, mă întorsei repede. Intr'adevăr, la oarecare distanţă, ne urmau câteva maşini. Putea să fie o simplă întâmplare, dar era totuşi foarte probabil că fanaticii cari scăpaseră prin fugă, nu vor renunţa cu una cu două dela scopul lor.

In clipa aceea tânăra prinţesă spuse:

— Colo e casa noastră.

In strada elegantă în care intrasem, dintre toate palatele măreţe de sigur că cel mai frumos era al prinţului Garna; era clădit în stil elegant, în marmoră albă şi părea să fie foarte vechiu. Un zid înalt împrejmuia parcul întins.

Abia se oprise maşina, că doi Indieni înalţi, în uniforme albe sclipitoare, deschiseră larg poarta de bronz. Bătrânul servitor plăti şoferului, în timp ce noi coboram. Ţineam revolverul în mână şi nu slăbeam din ochi cele două maşini, care se apropiau încetişor.

Strigai repede lui Marian și tânărului polițist:

— Băgați de seamă, în cele două automobile par să fie urmăritori.

Ei își scoaseră îndată armele, dar tânăra prințesă, cu toate că auzise cuvintele mele, coborî liniștită, fără să arunce o singură privire mașinilor din urmă.

Acestea trecură pe lângă noi. In fiecare din ele se aflau câte doi tineri Indieni, cari nu ne învredniciră însă cu nicio privire, ci se uitau nepăsători înaintea lor. Imi întipării bine chipurile lor, atât cât îmi fu cu putință în goana mașinilor.

— Ai dreptate, Robert — zise Marian — prea era „prefăcută" privirea nepăsătoare a celor patru Indieni. Dac'ar fi fost trecători pașnici și-ar fi aruncat măcar în treacăt ochii încoace, fie numai de dragul lui Pongo, care prin înfățișarea lui bate oricui la ochi. Hm... trebue să vorbesc cu prințul să ia măsuri de siguranță.

Tânăra prințesă ne-o luase înainte și noi ne grăbirăm s'o ajungem. Prietenul meu îi povesti pe scurt că într'adevăr fuseseră urmăritori cei din mașină, dar Shindia nu făcu decât să înalțe din umeri.

Poarta grea de bronz se închise în urma noastră. Imi trecu prin gând c'ar fi bine să prevenim pe cei doi Indieni dela poartă să fie cu ochii 'n patru și să nu dea drumul nimănui înăuntru. Mă 'ntorsei, dar văzui că bătrânul servitor vorbea cu însuflețire cu cei doi. Gesticula agitat și părea că le povestește pățania noastră. Nu mai era deci nevoie să-i

previu și pornii mai departe spre palat.

Tânărul polițist ne părăsise, după ce Marian îi mulțumi călduros și tânăra prințesă îi făgăduise că tatăl ei o să-i dea o răsplată bănească. Intrarăm în sala mare a palatului, împodobită cu arme vechi și alte trofee; un servitor venerabil ne ieși înainte. Shindia îi spuse câteva cuvinte, după care Indianul urcă în grabă scara de marmoră ce ducea la etaj.

— Poftiți, domnilor — zise prințesa — să mergem în odaia de lucru a tatei. L-am trimis pe intendentul nostru, Dara, la el și va veni în curând.

Ne duse într'o încăpere mare, cu mobile vechi orientale, de un gust desăvârșit. O bibliotecă uriașă, care acoperea doi pereți întregi, dovedea că prințul era un om cult.

Abia ne așezaserăm pe o bancă artistic sculptată, când prințul Garna trecu pragul. Rareori am întâlnit un om, care din prima clipă să-mi fie atât de simpatic.

Avea o statură impunătoare și putea să fie în vârstă de vreo patruzeci de ani.

— Vă mulțumesc, domnilor — ne întâmpină el imediat — am aflat dela Dara că ați făcut un mare serviciu fiicei mele. Vă rog să-mi povestiți totul cum s'a întâmplat.

Ne strânse mâinile și ne privi cercetător, apoi se ivi o expresie de mirare și bucurie în același timp pe chipul său.

— E cu putință? exclamă el deodată. — Să mi se împlinească atât de repede dorința așa de vie? Sunteți într'adevăr...

— Da, tată — îl întrerupse Shindia — sunt chiar domnii Farrow și Bertram, cu credinciosul lor Pongo.

Apoi, în limba ei maternă, povesti părintelui ei în amănunțime primejdioasa aventură prin care trecuse. Cunoșteam limba indiană și băgai de seamă că toate frazele ei erau presărate de laude la adresa noastră.

— Domnilor, zău nu știu cum să vă mulțumesc — spuse prințul, mișcat, după ce fiică-sa sfârși de povestit. — Vă puteți da seamă de simțimintele mele, gândindu-vă că Shindia e singura mea copilă. Pot să vă îndeplinesc vreo dorință, drept răsplată că v'ați primejduit viața pentru a o salva pe a ei?

— Alteță, nu ne-am făcut decât datoria — se grăbi să răspundă Marian. — Am auzit însă dela fiica dv. că doreați de mult să ne cunoașteți. Pare să fie vorba de cazurile ciudate cu animalele îmbolnăvite de turbare. M'ar interesa mult să aflu ceva în privința aceasta.

— De mulțumirea mea tot nu puteți scăpa — zise prințul, zâmbind. — Dar o să vă povestesc mai întâi ce s'a întâmplat aici în parcul meu și în diferite părți ale orașului nostru.

„Cele mai diferite soiuri de animale au fost lovite brusc de turbare și în accesele lor se dădeau la oameni. Câini, pisici, vite cornute, precum și păsări, s'au îmbolnăvit subit, devenind foarte primejdioase pentru oameni. Sunt încredințat că numai foarte puține cazuri au ajuns la cunoștința publicului. Compatrioții mei se tem să anunțe autoritățile engleze. Numai când un animal turba în stradă și trebuia ucis, cazul ajungea la urechile autorităților. Îl cunosc foarte bine pe șeful poliției, domnul Dawson, și dela

el am aflat că examinarea animalelor cu pricina de către medicul-legist, profesorul Camp, a adus dovada că animalele fuseseră turbate — dar pricina n'a putut fi aflată, oricât s'a cercetat.

„Vreau însă să vă povestesc despre câteva cazuri care s'au petrecut aici, pe propietatea mea. Mai întâi a turbat cel mai bun și mai credincios câine al meu. M'a atacat pe neașteptate și am scăpat de mușcătură numai împușcându-l. Trebue să adaug că diferite persoane, care au fost mușcate de câini sau pisici turbate, au murit, deoarece orice ajutor a fost zadarnic. Se prea poate încă ca oamenii aceia să fi chemat medicul prea târziu.

„După vreo două săptămâni mi-a turbat o pisică. Intendentul Dara a izbutit, din fericire, s'o omoare cu o sabie găsită la întâmplare, înainte ca pisica s'o muște pe fiică-mea.

„Al treilea caz mi s'a întâmplat tot mie. Calul meu de călărie, un animal credincios, m'a trântit jos pe când călăream pe el în împrejurimile orașului. Și nu s'a mulțumit numai cu atât, ci a mai încercat și să mă muște. Am văzut îndată din ochii animalului că turbase, astfel că l-am împușcat.

„In vremea asta se petrecură și în oraș câteva cazuri de turbare.

„Despre păsări care să turbeze n'am prea auzit — dar iată că asta se întâmplă cu un papagal al fiicei mele. Biata fată a putut scăpa de ciocul păsării învelindu-se repede într'o pătură. Un servitor a omorît papagalul, dar cu prilejul acesta a fost lovit cu ciocul la mână. L-am trimis îndată la pro-

fesorul Camp, care s'a văzut nevoit să-i taie mâna, ca să-i salveze viaţa. A fost o otrăvire în toată regula, ca după o muşcătură de şarpe veninos. Profesorul Camp se află în faţa unei enigme.

„Cazurile din casa mea au survenit la intervale de paisprezece zile unul de altul. Când s'a petrecut întâmplarea cu calul, m'am gândit să vă chem pe dv., domnilor, dar nu vă cunoşteam adresa, căci nu rămâneaţi multă vreme în acelaşi loc. Acum mă bucură foarte mult faptul că aţi venit singuri şi v'aş ruga să fiţi oaspeţii mei şi să încercaţi să limpeziţi aceste întâmplări neobişnuite.

— Primesc cu plăcere invitaţia, Alteţă — răspunse Marian. — M'aş fi îndeletnicit oricum cu aceste chestiuni, deoarece şi noi ne-am pomenit amestecaţi într'un astfel de caz. Şi sunt încredinţat că vom avea de lucru, nu glumă, aici. Trebue să vă spun că fiica dv. se află încă în mare primejdie, căci împotriva ei s'a îndreptat furia neexplicabilă a mulţimii; această furie e însă cu siguranţă manifestarea unei superstiţii populare, că prin jertfirea unui om vor dispare cazurile ciudate de turbare la animale. Am fost urmăriţi pe când veneam încoace de două maşini în care se aflau câte doi Indieni. Vă spun asta ca să luaţi măsuri de pază, Alteţă, şi în primul rând să daţi ordin celor doi paznici dela poartă să nu lase pe niciun străin să intre. Apoi, trebue să orânduim o pază anumită pentru noapte.

— Las totul pe seama dv., domnilor, iar cât priveşte pe paznicii dela poartă, îi voiu instrui eu personal — zise Garna.

Apăsă pe un clopot de argint, trecură însă câteva clipe fără să se arate nimeni. Mai sună odată, mai tare, dar nici de astădată nu veni nimeni.

— Ce s'o fi întâmplat? făcu prințul și ne privi mirat. — De obiceiu, când sun, vine îndată cineva. Să fi turbat oare și servitorii mei?

A treia oară sună atât de tare de ar fi putut trezi și morții, dar tot nu se arătă nimeni. Tocmai vroia să se îndrepte spre ușă, când perdeaua din fața acesteia se dădu în lături.

— Ah, Bhuti, tu ești? făcu Garna. — Unde-s ceilalți servitori?

Bătrânul servitor care o însoțise pe prințesă în oraș, era foarte turburat. Se înclină până la pământ, apoi zise, tot în englezește, cum îi vorbise și prințul:

— Alteță, servitorii vor să părăsească această casă. S'au adunat cu toții în sala de arme. N'ați vrea să le vorbiți, Alteță?

Câteva clipe domni o tăcere de mormânt, apoi prințul ne zise, cu glas sugrumat:

— Veniți și dv., domnilor? Asta e mai mult decât ciudat. Și vrei să ne părăsești și tu, Bhuti?

— Stai! zise Marian cu asprime, adresându-se bătrânului. — Ce se vorbește aici despre un duh rău? Cine a răspândit vestea?

Servitorul privi cu teamă la prietenul meu, apoi răspunse, șovăitor:

— Sahib, de mult se știe că un duh rău își face mendrele în Allahabad. Servitorii se tem de el.

— Și cred servitorii că în oraș vor fi

mai la adăpost ca aici? întrebă Marian. Sau or fi având un motiv cu totul deosebit să părăsească acest palat?

Bhuti se uită cu teamă la prinț și văzându-l pe acesta dând din cap, zise:

— Sahib, umblă svonul că duhul rău care îmbolnăvește animalele din oraș, nu poate fi împăcat decât printr'o jertfă omenească. Sahib, stăpâna mea a fost cea dintâi atacată de taur, astfel că pe ea vroia s'o aibă duhul. Așa se vorbește... Stăpâna a fost scăpată de dv., dar duhul trebue să-și ia jertfa. Și acum servitorii se tem că mulțimea va năvăli în palat și o va ucide pe stăpână.

— Aha, m'am așteptat la asta! mormăi Marian. — Dacă servitorii vor să părăsească palatul, eu nu i-ș opri, Alteță, căci cu oameni fricoși n'avem ce face. Cel mai bun lucru ar fi să cereți șefului poliției să vă trimită câțiva oameni de-ai lui, până veți găsi alți servitori, cari nu-și pierd cumpătul atât de ușor.

III. — INTÂMPLĂRI MISTERIOASE

În marea sală de arme se aflau adunați toți servitorii prințului. Erau aproape toți oameni înalți și voinici, și mă prinse mirarea că se lăsaseră învinși de o superstiție copilărească.

Prințul le vorbi pe scurt, spunând că regretă că se lăsau înfricoșați de un simplu svon, dar că nu-i oprea să plece, deoarece n'avea ce face cu oameni slabi de înger.

Servitorii păreau stingheriți și unul mai în vârstă luă cuvântul.

— Alteță — zise el — eu sunt gata să rămân. In primul moment numai n'am molipsit de spaima celorlalți. M'am scuturat acum de aceasta și voiu rămâne aici, orice s'ar întâmpla.

Alți șase Indieni făcură și ei aceeași declarație de supunere.

Prințul se uită întrebător la Marian. Prietenul meu îi măsură din creștet până 'n tălpi pe cei șapte oameni, dădu din cap și zise:

— Nădăjduiesc că-și vor ține într'adevăr cuvântul, căci se poate să avem de înfruntat clipe grele. Foarte probabil că mulțimea va căuta chiar să năvălească în palat. Trebue neapărat să cerem cât mai repede ajutorul poliției.

Abia sfârși de vorbit Marian, că dinspre intrarea sălii se auzi un pufăit furios, pe care-l cunoșteam foarte bine. Ingroziți, servitorii se dădură îndărăt, de asemenea și cei șapte cari făcuseră declarație de supunere.

Un tigru mare se ivi în sală și ochii-i scânteietori erau ațintiți asupra tinerei prințese. Mai răgi odată și se pregăti de săritură.

Trăsei repede revolverul, deși știam că n'aș fi putut face nimic cu arma aceasta mică, împotriva fiarei — dar eram hotărât ca prin câteva împușcături să abat atenția fiarei asupra mea, pentru cazul când ar fi atacat-o pe prințesă.

Servitorii se lipiră de perete, numai cei șapte scoaseră pumnalele din brâu, și bătrânul care luase cuvântul cel dintâi, sări în fața fiarei, și strigă:

— Shenga, înapoi!

Tigrul își îndreptă ochii spre bătrân, răgi fioros și trânti la pământ pe credinciosul servitor. Acesta împlântă de câteva ori cuțitul în coastele animalului, dar în cele din urmă fiara îi înfipse colții în gâtlej și-l ucise.

Ceilalți șase servitori se aruncară cu pumnalele ridicate asupra tigrului. Se încinse o luptă sălbatecă, la care n'ai fi putut privi fără să te cutremuri, oricât de tare ai fi fost. Și deodată tigrul se ivi în fața noastră. Se scuturase de vrăjmașii săi.

Ridicai repede mica mea armă, țintii scurt în ochiul stâng, cu lucire ciudată al tigrului și slobozii două gloanțe. Cu un răget, fiara se răsuci și se aruncă înaintea mea. Instinctiv mai trăsei două gloanțe în botul căscat al animalului... când, prin fața ochilor mei sclipi un fulger, tigrul mai scoase un răget și lângă mine detunară două împușcături dintr'un pistol, iar gloanțele se înfipseră în căpățâna uriașă.

Fiara căzu la pământ, se mai zbătu câteva clipe, apoi rămase nemișcată.

Năucit privii în lături. Il văzui pe Pongo, râzând mulțumit și dând din cap. Ținea în fiecare mână câte o sabie uriașă, de modă veche.

Strânsei mâna credinciosului camarad, care părea stingherit de acest gest de recunoștință, apoi se 'ndepărtă și se aplecă asupra unuia din Indienii cari își dovediseră cu prisosință credința față de prinț.

Incepurăm să ne îngrijim de cei cinci oameni viteji cari zăceau pe podea. Trei din ei erau morți, iar ceilalți atât de grav răniți,

încât existau puține speranțe că vor scăpa cu viață. Și ceilalți doi servitori cari încercaseră cu ultima putere să-l ucidă pe tigru, căpătaseră răni serioase.

Dădurăm o mână de ajutor prințului, căruia bătrânul Bhuti îi adusese o lădiță cu medicamente. Pansarăm pe răniți și când furăm gata cu treaba asta, prințul, cu ajutorul lui Pongo, îi duse aproape cu sila până la poarta palatului pe ceilalți servitori, cari la ivirea tigrului se lipiseră speriați de pereți.

Când se înapoiară, telefonă imediat șefului poliției, Dawson, povestindu-i pe scurt întâmplările și cerându-i sprijin. Când pomeni că noi eram oaspeții lui, șeful spuse că va veni chiar el cu o echipă de polițiști.

Prințesa Shindia se purtase cu adevărat vitejește. Nu scosese niciun țipăt în tot timpul dramei.

Acum se 'ntoarse spre hoitul tigrului, privi lung la el și zise cu tristețe:

— Shenga, bietul de tine, cine ți-a făcut asta?

Se aplecă și desmierdă căpățâna uriașă pe care o spintecase Pongo cu sabia, pe urmă murmură:

— Shenga era animalul meu adorat, domnilor. E grozav când te gândești că s'a îndreptat împotriva mea. Mă jucam cu el de când s'a născut.

Marian privi cu o încordare nespusă la cadavrul tigrului. Eu nu găseam nicio explicație a ciudatei întâmplări. Ce să-l fi făcut pe tigrul acela domesticit să turbeze dintr'odată?

— Tigrul era blând față de toți servitorii din casă? întrebă Marian. Sau avea vreo pornire împotriva vreunuia din ei?

— Shenga era un animal în care te puteai încrede — răspunse fata, ridicându-se. Era ca un câine credincios, prietenos față de oricine. Nu pricep acum de l-a lovit atât de brusc turbarea. E al cincilea caz de acest fel în casa noastră.

— N'ai niciun dușman? cercetă mai departe prietenul meu. Căci trebue să te gândești mereu că cele mai multe atacuri ale animalelor cuprinse de turbare, împotriva d-tale au fost îndreptate. Mai ciudat decât orice îmi pare faptul că și taurul și-a descărcat furia asupra d-tale. Ți s'a mai întâmplat vreodată asta în oraș?

— Nu, a fost pentru întâia oară. De altfel, nu prea ies în oraș decât însoțită de tata. Numai azi aveam de rânduit unele afaceri personale.

La aceste cuvinte pe chipul fetei se întipări o expresie de mândrie disprețuitoare. Imediat îmi dădu în gând că trebuia să fie o taină aici, poate chiar cheia pentru deslegarea enigmei.

Și Marian tresări ușor, dar se stăpâni repede și zise, calm:

— Atunci se vede că tatăl d-tale are un dușman ascuns, care vrea să-l nenorocească în felul acesta. Cred însă c'o să se dea pe față. Acum foștii dv. servitori au plecat; după părerea mea, printre ei trebue să se afle acela care a făcut să turbeze animalele din casa aceasta, cu ajutorul vreunei otrăvi și dacă individul cu pricina va căuta să pună la cale

un nou atentat, atunci va trebui să se întoarcă și o să-l primim noi cum se cuvine.

Vorbea el Marian cu încredere, dar băgai de seamă că-și ascundea gândul adevărat, iar explicația lui era cam trasă de păr. Dacă într'adevăr un servitor era vinovatul, cum putuse atunci să provoace cazurile de turbare printre animalele din oraș?

Chipul tinerei prințese dovedea de asemenea neliniște. Shindia trebuia să-și dea seamă că pe Marian îl interesa foarte mult vizita ei în oraș, că bănuia în legătură cu aceasta ceva ce nu era străin de toată afacerea.

— Vroiam să mă întâlnesc cu un vechiu cunoscut — spuse ea, șovăitor — dar am fost împiedecată dela aceasta prin atacul neașteptat al taurului. El nu poate avea întru nimic de-aface cu aceste lucruri misterioase.

— Atunci nu rămâne decât ceea ce spuneam înainte, și anume că tatăl d-tale are un dușman ascuns — zise Marian. Aha, mi se pare că vine șeful poliției cu oamenii săi.

Se auziră ciocănituri în poarta grea de bronz. Prințul, însoțit de bătrânul servitor Bhuti, alergă în curte și se înapoiă după scurt timp în tovărășia unui Englez în vârstă. Șeful poliției, Dawson, un bărbat cărunt și cu chipul energic, ne salută cu bucurie, apoi întrebă:

— Domnule Farrow, d-ta și cu prietenul d-tale d. Bertram, ați devenit aproape detectivi. Ți-ai și făcut vreo părere asupra acestor întâmplări misterioase care s'au petrecut la noi și care se vor mai petrece, după cum cred? Îți poți explica d-ta care e pricina acestor cazuri de turbare?

— Nu, deoarece nici profesorul Camp n'a putut da vreo lămurire, nu pot decât să presupun că li s'a introdus animalelor vreo otravă care lucrează asupra nervilor, ceea ce le-a făcut să turbeze. Principalul e acum să găsim pe cel ce a provocat cazurile acestea misterioase.

— Așa cred și eu, răspunse Dawson — dar îți poți închipui că am încercat și noi. Ia spune, însă, cum ar trebui să facem ca să-l găsim pe făptaș în mulțimea locuitorilor orașului?

— Lucrul e aproape cu neputință, dacă întâmplarea n'ar veni în ajutor — răspunse Marian. — Dar dacă nu poate fi prins făptașul, atunci trebue căutată pricina faptelor sale. Și dacă o dovedim, nu mai e greu de aflat vinovatul.

— Cred și eu — încuviință Dawson. Dar nici asta nu va fi cu putință. Cel puțin nu știu cum s'ar putea începe. Am însă încredere în dv., căci sper că o să ne dați o mână de ajutor — nu?

— Am și început — răspunse Marian, zâmbind — o să rămânem oaspeții prințului, deoarece fiică-sa e în mare primejdie.

In timp ce el povestea șefului poliției ce credea despre chestie, răniții fură transportați; odată cu polițiștii veniseră și trei ambulanțe sanitare. Imi bătu la ochi faptul că unul din servitori, dintre cei doi cari luptaseră până la sfârșit, se uita la Marian ca și cum ar fi vrut să-i mai spună ceva. Tocmai când vroiam să-i atrag prietenului meu luarea aminte asupra acestui lucru, Marian ceru scuze lui Dawson, și se apropiă de targa pe

care era dus afară Indianul cu pricina. Îl văzui stând de vorbă cu el și când se înapoiă la noi, zise:

— Omul credea că făcuse o descoperire însemnată, dar n'a fost nimic. I se păruse că o muscă mare împunsese tigrul, înainte ca acesta să fi turbat. Firește că e cu putință, dar o înțepătură de muscă nu poate da loc unui caz de turbare. Ei, și-acum să discutăm în amănunțime planul nostru de luptă. Oamenii d-tale, domnule Dawson, să se împartă în două echipe, care să facă cu schimbul. Trebue să fim la datorie zi și noapte, căci mulțimea fanatică va fi greu de stăpânit dacă va da năvală în palatul prințului.

— Voiu da ordin ca o tulumbă a pompierilor să stea mereu pregătită — spuse șeful poliției. — Un singur telefon, și poate fi aici în câteva minute.

— Atunci trebue să orânduim un mai bun serviciu de informațiuni — spuse Marian. — Dacă mulțimea taie sârmele de telefon din stradă, suntem despărțiți de restul orașului. Trebue neapărat să avem rachete roșii, care să poată fi văzute și ziua. Ne poți face rost de ele, domnule Dawson?

— Firește. Tânărul Berry o să vi le aducă. Să vă mai trimit și altceva cu el?

— Da, să ne aducă dela hotel armele și ranițele. Apoi trebue să se mai poarte de grijă și ghepardului nostru, pe care l-am închis în odaia noastră. N'aș vrea să-l aduc încoace, căci s'ar putea întâmpla să turbeze și el.

— Voiu purta eu de grijă pentru asta —

se oferi şeful. — Iubesc animalele, am un parc mare, şi Maha al dv. o să se simtă bine la mine.

— Atunci e în regulă — zise Marian, bucuros. Uite aici cheia camerei noastre dela „City-Hotel", unde am tras.

Marian stătu pe gânduri o clipă, apoi zise deodată:

— Nu, aş vrea mai bine să-l am aici pe credinciosul animal. Voiu veghea eu să nu i se întâmple nimic. Inima îmi spune că ne-ar putea fi de mare folos. Da, da! Fii atât de bun, domnule Dawson, şi trimite-mi-l încoace pe Maha cu tânărul Berry!

— Păcat! făcu şeful. — Aş fi fost bucuros să-l iau în îngrijirea mea câtva timp pe viteazul ghepard. Dar văd şi eu că aveţi dreptate; vă poate fi de mare folos.

Marian rămase cu privirea aţintită la căpăţâna tigrului mort, pe care tocmai îl ridicaseră şase poliţişti, ca să-l ducă de acolo.

— Ia spune, domnule Dawson — zise el apoi, — profesorul Camp a examinat diferite animale lovite de astfel de accese. N'a putut stabili nimic deosebit în niciunul din cazuri? Vreo rană, vreun corp străin?

— Ne-am gândit şi noi la asta — răspunse şeful poliţiei — şi profesorul Camp a cercetat bine dacă nu cumva se găseşte vreo săgeată în trupul animalelor — dar nu s'a găsit nimic. Nici în stomac nu s'au aflat urme de otravă.

— Ciudat! — făcu Marian. — Voiu vedea! Aşa dar, domnule Dawson, îngrijeşte d-ta de cele cuvenite şi în vremea asta eu voiu

împărți oamenii și le voiu da instrucțiunile trebuitoare.

Dawson plecă și Marian aștepta până se întoarseră cei șase polițiști cari scoaseră afară hoitul tigrului.

Șeful poliției trimisese douăzeci de oameni, în frunte cu comisarul Holly. Împreună cu acesta, care-și cunoștea bine băieții, Marian îi împărți în două echipe. Câte șase oameni urmau să patruleze mereu pe lângă zidurile palatului, iar patru să stea de veghe înăuntru.

Printul ne rugă să venim în camera lui de lucru, unde zise:

— Domnule Farrow, spune-mi te rog, ți-ai și format o părere asupra chestiunii? Mie mi se pare că d-ta consideri cu totul altfel vizita pe care vroia s'o facă fiică-mea în oraș. Trebue să mărturisesc că și pe mine m'a izbit lucrul acesta, căci e pentru întâia oară că Shindia s'a dus în oraș numai în tovărășia bătrânului Bhuti, fără să mă vestească pe mine înainte. Crezi cumva că fata tăinuiește ceva primejdios?

— Da, Alteță, așa cred — răspunse Marian. Dar trebue să mai spun că fiica dv. nu-și dă seamă de pericol. Are probabil vreun secret de dragoste, pe care ea nu-l socoate de fel primejdios. Se poate, însă, să fie și altceva, vreo operă caritabilă, de pildă. Poate că niște oameni vicleni au abuzat de bunătatea ei, pentru ca s'o arate poporului drept jertfă. Dar în acest din urmă caz, Alteță, trebue să aveți un dușman, care vrea să vă lovească crunt. Gândiți-vă bine, poate că în

tinereţe aţi jignit pe cineva şi acum vrea să se răzbune.

— Domnule Farrow, crede-mă că n'am gândit şi la asta, dar n'am avut încă în viaţa mea o ceartă cu cineva, încât să mă urască atât de săibatec. Nici în politică nu mă prea amestec, astfel că n'aş şti de ce să mă duşmănească cineva.

— Atunci trebue să caut a afla motivul care a făcut-o pe fiica dv. să plece în oraş. Cred...

Se întrerupse şi sări în picioare, iar noi făcurăm la fel, căci din grădină detunară împuşcături. Apoi se stârni o larmă, de parcă s'ar fi deslănţuit iadul.

— Ah, mulţimea fanatică! răcni Marian şi ieşi ca o vijelie din odaie.

Eu şi prinţul ne luarăm după el, cât ne ţineau picioarele.

Il găsirăm pe Marian în sala mare dela intrare. Il văzui smulgând din perete un buzdugan vechiu şi greu. Căutai şi eu o astfel de armă, deoarece în luptă cu mulţimea era mai nimerită decât revolverele noastre mici. Pongo dădu deodată buzna de-afară, privi în juru-i, apoi se repezi la perete şi smulse şi el o ghioagă, dar o căutase pe cea mai lungă şi mai grea.

Nu era vreme de întrebări şi nici nu ne-am fi putut înţelege, căci larma de afară sporea mereu. Acum se auzeau salvele poliţiştilor, dar se părea că mulţimea înebunită nu se speria de pierderi; răcnetele, care la 'nceput răsunaseră la poartă, se auzeau acum tot mai aproape.

Il mai văzui pe prinţ repezindu-se la te-

lefon. Își dăduse seamă că acum ar putea interveni pompierii cu tulumbele.

Când coborîi scara în grădină, văzui o privelişte sălbatecă. Poliţiştii stăteau strânşi împreună şi se apărau trăgând neîncetat focuri într'un roiu de făpturi pe jumătate goale, care săreau în grădină deasupra zidului.

Poliţiştii se văzură nevoiţi să se dea înapoi, căci deşi Indienii din faţă căzeau seceraţi de gloanţe, din spate veneau tot mai mulţi, neînfricaţi.

Un răcnet care acoperi toată gălăgia răsună deodată; era Pongo al nostru, care cu ghioaga ridicată dădea iureş în grămadă.

Poate că se aflau câţiva din aceia, cari-l văzuseră în străduţa îngustă, când se năpustise şi acolo asupra mulţimii înfuriate. Şi iată că cei din faţă se dădură înapoi cu răcnete de spaimă.

In clipa următoare mă aflam şi eu lângă Marian, prins în vălmăşag. Buzduganele scurte se dovediră a fi arme minunate şi-i puturăm ţine pe duşmani la distanţă cu ajutorul lor.

După câtva timp însă furăm împinşi înapoi şi turbaţii Indieni se apropiară tot mai mult de noi. In locul celor pe cari îi doboram, se iveau imediat alţii, peste zid şi pe poartă.

Poliţiştii fură nevoiţi să facă o mică pauză, să-şi încarce din nou pistoalele, dar Indienii nu prea le lăsară timp. Năvăleau cu atâta furie, încât comisarul Holly răcni:

— Scoateţi bastoanele de cauciuc!

Nu se mai auzi nicio împuşcătură din clipa aceasta. Poliţiştii se foloseau de bastoanele de cauciuc, cu o îndemânare deosebită:

Dar vreo doi-trei din rândurile lor fură călcaţi la pământ de mulţime.

Atacurile deveneau tot mai înverşunate şi aproape că nu mă mai puteam folosi de ghioagă, căci braţul începuse să-mi amorţească. Eram nevoit să mă retrag mereu din faţa pumnalelor ameninţătoare ce se ridicau înaintea mea.

Cu Marian se petrecea acelaşi lucru.

Din stradă pătrunseră deodată răcnete. Indienii se opriră din luptă şi noi ne folosirăm de asta, ca să lovim cât ne mai ţineau puterile.

Erau ţipete de-ale consângenilor lor, şi Indienii noştri nu mai atacau acum, ci se apărau numai. Ultimele şiruri ale lor se căţărară în grabă peste zid şi dădură buzna pe poartă, înapoi în stradă.

Comisarul îşi îmbărbătă oamenii, iar Pongo se zvârli cu răcnetul său de luptă asupra duşmanului în retragere.

Indienii fugeau înebuniţi de spaimă. Poarta cea mare fu deschisă de câţiva fugari şi atunci toată ceata care se mai afla în parc dădu năvală afară.

Nu scăparăm prilejul şi izbirăm în ei pe la spate, iar Pongo făcu un adevărat măcel în rândurile lor. Apoi se auziră de aproape sunete de trompete şi în curând sosiră camioane pline cu poliţişti şi două automobile ale pompierilor.

— Am avut noroc şi de data asta! făcu Marian, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Nu bănuiam atâta furie la oamenii aceştia. Nu pricep însă ce să fi însemnat răcnetele acelea, care s'au auzit cu mult înainte de a veni ajutoarele. Păreau semnale de retragere. Alteţă,

să vedem unde a rămas fiica dv., care se dusese să fie de față la înmormântarea tigrului, când s'a dat acest atac neașteptat.

Prințul păli.

— Da — zise el — s'a dus cu polițiștii în parc. Haideți, domnilor, cunosc locul unde vroia să-l înmormânteze pe Shenga.

Garna o luă la fugă spre parc, strigând mereu numele fiicei sale. Dar nimeni nu răspunse. Mă cuprinse o presimțire grozavă, pe când alergam alături de Marian, după prinț. Și când ajunserăm într'un mic luminiș, îl văzurăm pe prinț în fața unei movilițe proaspete de pământ, sub care fusese îngropat tigrul. Ținea însă în mână o fâșie de mătase albă și zise cu glas sugrumat:

— Shindia a fost răpidă în vreme ce noi ne luptam cu fanaticii. Bucata asta de mătase e din rochia ei.

— Acum pricep și strigătele acelea care i-au făcut pe Indieni să se dea înapoi — spuse Marian. — Erau semnalul că răpirea prințesei izbutise. Să știți, Alteță, că nu-mi voiu îngădui o clipă de odihnă până când n'o voiu readuce pe fiica dv.

IV. — PRADĂ FLĂCĂRILOR

— Domnilor, eu cred că ar fi degeaba — spuse prințul, cu tristețe. Fanaticii aceia o vor și fi omorît-o pe biata mea Shindia.

— Nu, asta n'au făcut-o, căci altminteri am fi găsit aici cadavrul prințesei — răspunse Marian, cu hotărîre. — Ea a fost ră-

pită pentru a fi jertfită cu un anumit ceremonial.

— Aș vrea să te cred, domnule Farrow — zise prințul — dar la atâta noroc nu mă aștept. Nu-i cunoști pe compatrioții mei atât de bine cum îi cunosc eu. Când sunt cuprinși de o astfel de superstiție, atunci sfâșie îndată victima, prin a cărei moarte cred ei că vor împăca duhul rău.

— Alteță — adăugă Marian — aici mai sunt în joc și altele. Răpirea fiicei dv. a fost pricinuită cu siguranță din alte motive. Sunt aproape încredințat că îndărătul acestei chestiuni stă un om foarte energic, ba chiar genial. El trebue să fi pus la cale accesele de turbare ale animalelor, după cum a răspândit și svonul că o jertfă omenească va împăca duhul rău. Și nu i-o fi fost prea greu să îndrepte taurul turbat asupra fiicei dv., astfel încât mulțimea să creadă că ea fusese aleasă ca jertfă pentru demon.

— Se poate așa ceva? exclamă prințul. Cine poate urî într'atât pe fiica mea?

— Nu poate fi decât un bărbat pe care Shindia l-o fi respins — răspunse Marian. Dacă nu e asta pricina, atunci trebue să fie un dușman personal al dv, Alteță.

— Așa sau altfel, tot una e — oftă prințul. Ți-ai și făurit un plan cum ai putea-o regăsi pe fiică-mea? Nu crezi și d-ta că răpitorii ei au dus-o într'un loc unde să nu o putem găsi?

— Firește că într'un astfel de loc a fost dusă, dar o s'o găsim noi — răspunse camaradul meu. A! uite-l pe Berry cu Maha! Și a venit și domnul Dawson, ceea ce e și

mai bine. — Domnule Dawson — se adresă el apoi către șeful poliției, care era foarte agitat — când am intrat în oraș, am băgat de seamă întâmplător, că pe șoseaua principală, spre Sud, staționează polițiști din loc în loc. Acesta e pretutindeni cazul?

— Da, domnule Farrow — răspunse Dawson — am luat măsura aceasta ca să putem reglementa și supraveghea mai bine mulțimea de pelerini cari vin încoace.

— Ah, mă așteptasem la asta! făcu Marian, satisfăcut. Acum, Alteță, cred că pot afirma cu toată siguranța că o vom salva pe fiica dv. Domnule Dawson, trebue să telefonezi tuturor posturilor de poliție din afara orașului, să anunțe imediat aici dacă vor observa trecând în goană suspectă o mașină în care se află Indieni. E drept, presupun că răpitorii prințesei au și părăsit orașul, căci aveau vreme destulă pentru asta.

Intrarăm în palat, Dawson se repezi la telefon și căpătă imediat legătura cu primul post de poliție. Vorbi câtva timp, apoi spuse:

— Așa e... acum vreun sfert de ceas a trecut pe acolo o mașină în goana mare. Înăuntru se aflau doi Indieni, între cari stătea o femeie acoperită. O să mai chem un post.

Prin diferite convorbiri telefonice pe care le mai avu, izbuti să urmărească precis drumul automobilului. După ce vorbi cu ultimul post, zise:

— Mașina cu pricina a luat drumul spre viaductul Sonali, care trece peste canalul dintre Gange și Dșamma. Mașina mea e la poartă, domnule Farrow. Pornim?

— Da, trebue să ne luăm imediat după

automobilul celălalt. Alteță, mi-ar trebui vreun obiect de îmbrăcăminte al fiicei dv., pentru ca Maha să-i poată lua urma, din locul unde cei doi Indieni vor fi părăsit mașina împreună cu prințesa.

Prințul alergă în altă odaie, în vreme ce noi o luarăm încetișor spre poartă.

— Vii și d-ta, domnule Dawson? întrebă Marian.

— Mai e vorbă! răspunse șeful poliției. Loc avem berechet în mașină, Pongo cu Maha poate sta lângă șofer, iar noi patru — căci de sigur că și prințul ține să meargă — luăm loc în fund. Ah, foarte bine, uite-l și pe căpitanul Johnson, care va putea lua comanda aici.

Ne urcarăm în mașina mare și încăpătoare, tocmai când venea și prințul în fugă, aducând o rochie de mătase a fetei.

Când lăsarăm orașul în urma noastră, mașina începu să gonească nebunește. Intr'un rând ne întâlnirăm cu o altă mașină, care venea goală, din direcția opusă. La postul de poliție apropiat, funcționarul de serviciu raportă că mașina de care întrebase nu de mult șeful poliției, tocmai trecuse înapoi spre oraș, goală.

— Foarte bine! zise Marian. Acum o să punem mâna pe ei. Trebue să mergem încet, ca să găsim locul unde a întors mașina.

La ordinul lui Dawson, șoferul încetini. Puteam vedea acum foarte lămurit urma mașinii care adusese din oraș pe cei doi Indieni cu prizoniera lor. După vreo cinci kilometri se ivi în fața noastră canalul care

unește Gangele cu Dșamma, pe o lungime de cinci sute de kilometri.

Și acolo găsirăm și locul unde întorsese mașina. Ne dădurăm jos din automobil și Marian plimbă pe la nasul ghepardului rochia prințesei, cerând credinciosului animal să caute. Maha găsi îndată urma și-l trase pe Pongo, care ținea cureaua sgardei, spre răsărit, de-a-lungul țărmului canalului.

Timp de vreo zece minute merserăm în urma lui Pongo, și deodată uriașul se opri și ridică mâna. Se dădu cu un pas înapoi și când furăm lângă el, văzurăm un luminiș mic în care se afla o colibă încăpătoare, de bambu.

Aici trebuia să fie ascunzătoarea în care o târâseră pe Shindia.

— Pongo, ia-o tu întâi înainte! șopti Marian. — Furișează-te și vezi să-i amețești pe amândoi Indienii.

Pongo dădu din cap, îl legă pe Maha de o tufă și se aplecă. Sprinten ca o pisică se târî spre colibă.

Iată-l ajuns... ciuli urechile câteva clipe, coti pe după colț spre ușa de intrare, mai ascultă și acolo puțin, pe urmă deschise brusc ușa.

Il văzurăm tresărind speriat, apoi se repezi în colibă, după ce ne făcu repede un semn să-l urmăm.

Il lăsarăm pe Maha legat acolo, străbăturăm luminișul și când privirăm în colibă, îl văzurăm pe Pongo ocupat cu tânăra prințesă, care zăcea nemișcată pe podea. Fusese legată, dar Pongo îi tăiase legăturile

și acum încerca s'o readucă la viață, făcând cu brațele ei mișcări ritmice.

Prințul se aruncă imediat în genunchi lângă fiica sa. Când ne aplecarăm și noi, văzurăm cu bucurie că Shindra începuse să se miște, deschise încetișor ochii, privi mirată în juru-i, apoi zise cu glas slab:

— Oh, tată, unde sunt?

— Ești în siguranță, copila mea — răspunse prințul, duios. — Fii liniștită, scum...

O izbitură puternică îl făcu să-și rupă vorba. Ne ridicarăm și întoarserăm privirile, fulgerător, dar era prea târziu. Ușa fusese închisă pe dinafară și acum auzirăm cum se trăgeau zăvoarele.

Marian slobozi îndată două gloanțe, care găuriră ușa și de afară se auzi un țipăt. Dar era mai mult un țipăt de spaimă și de durere, nu de moarte. Marian nimerise deci, în orice caz, și unul din ticăloși fusese însemnat.

Pongo trecu ca o umbră pe dinaintea noastră și se zvârli în ușă. Zadarnic! Mai încercă odată .și deși coliba trosni din temelii, ușa nici nu se clinti. Bețele de bambu sunt foarte tari și rezistă uneori mai bine ca fierul.

In clipa următoare se auziră trosnete slabe, și printre crăpăturile colibei năvăli înăuntru un fum albastru... Indienii dăduseră foc colibei!

— Scoateți cuțitele și tăiați repede frânghiile care leagă bețele de bambu! strigă Marian.

Sărirăm cu toții spre peretele unde era ușa, căci aici era mai lesne să ne croim

Vroiam să ţinem sfat acolo, cu privire la ceea ce urma să facem, ca să-i prindem pe cei doi Indieni cari o răpiseră pe tânăra prinţesă.

Era de faţă şi şeful poliţiei, deoarece va fi nevoie de o razzie temeinică, pentru descoperirea omului pe care Marian îl împuşcase din colibă. Odată găsit acesta, nu era greu de pus mâna şi pe celălalt.

Bătrânul Bhuti ne aduse ceai şi prăjituri. Şeful poliţiei, expuse de faţă cu el, planul unei razzii foarte întinse. După socoteala lui, rănitul nu ne-ar fi putut scăpa, dar Marian zise:

— Domnule Dawson, ai uitat că Indienii dela colibă nu puteau dispare decât în cealaltă direcţie, căci pe lângă ghepardul nostru n'ar fi putut trece cu niciun chip. Nu cunosc ţinutul pe aici, aşa că nu ştiu unde ar fi ajuns dacă vor fi pornit de-a-lungul canalului, mai departe spre răsărit.

— Oh, atunci cu siguranţă că s'or şi fi întors în oraş — spuse Dawson, cu însufleţire. — Au ajuns apoi pe o a doua şosea, care e foarte umblată. Acolo puteau găsi lesne o maşină sau trăsură care să-i ducă în oraş.

— Aha, asta-i altceva! zise Marian, îngândurat. — Atunci ar putea folosi o razzie, după cum propuseseşi d-ta. Sunt convins că cei doi Indieni se vor întoarce în orice caz în oraş, dacă nu s'or fi şi întors; cu siguranţă ei ştiu acum că prinţesa, şi odată cu ea şi noi — am scăpat din coliba incendiată.

— Crezi aşa dar că vor căuta să-şi urmeze

răzbunarea până la sfârșit? întrebă prințul.

— Cu siguranță — răspunse Marian. Oameni cari sunt în stare să deslănțuie o astfel de prigoană și cari știu să urmărească atât de înverșunat o „idee", nu se sperie de piedecile pe care le întâmpină.

— Atunci Shindia mea e tot în mare primejdie? întrebă prințul, aruncând priviri îngrijorate spre fiica sa. — Ce putem face?

— Trebue să întindem o cursă celor doi făptași principali — răspunse Marian. — Chiar dacă o razzie ar putea avea vreun folos, mă gândesc la un lucru care îngreuiază mult identificarea vinovatului. Sunt încredințat că vor fi găsiți mulți Indieni răniți de gloanțe. In cele două lupte înverșunate pe care le-am dus, or fi fost mulți cari s'au ales cu răni, mai mult sau mai puțin grave, dar cari au putut scăpa de a fi arestați. Și ca să-l găsești pe vinovat printre toți aceștia, nu va fi lucru ușor.

— Cam așa e! încuviință șeful poliției. Dar ce putem face acum?

— Spuneam înainte: trebue să încercăm să le 'ntindem o cursă făptașilor — răspunse Marian. — Dar vă rog să mă iertați o clipă, tocmai am auzit un sgomot ciudat și vreau să văd ce poate fi.

Dintr'un pas fu lângă ușă și zise repede:

— In tufiș nu vreau să pătrund, aș dori numai să observ ceva.

Zicând acestea se și făcu nevăzut.

Eu nu prea credeam că Marian fusese atras numai de țipătul ascuțit al unui geko [1]),

---

[1]) Reptilă sauriană din țările calde.

căci acesta fusese sgomotul pe care-l auzise. Mai auzise și el și cunoștea bine țipătul acestui șoiu de șopârle, așa că nu acesta putea fi motivul pentru care ieșise din odaie. Șeful poliției se uită bănuitor la mine și zise:

— Ce i-o mai fi trăznit prin minte domnului Farrow? Sau crezi d-ta cu adevărat că s'a dus să vadă numai un geko, pe care l-o fi înhățat un șarpe?

— De ce nu? zisei eu, calm. — O fi având el un motiv să facă asta. Poate că din șuieratul acela al reptilei, care a fost mai tare ca de obiceiu, a dedus ceva deosebit.

— Ai dreptate, Robert — spuse în aceeași clipă Marian, care se înapoiase pe nesimțite. Din șuieratul acela am dedus ceva deosebit. Și bine am făcut că m'am dus să văd ce e; acuma cred că în curând vom pune mâna pe unul din făptași.

Privi cu luare-aminte prin încăpere, apoi se adresă Shindiei:

— Trebue să te rog să te așezi lângă noi, căci aici pare să fie locul cel mai sigur, dacă într'adevăr se va încerca un nou atentat împotriva noastră. Cred, însă, că de data asta va fi îndreptat asupra mea, deoarece făptașii își vor fi zicând că vor putea lucra în deplină liniște, abia când vom fi noi înlăturați.

— Domnule Farrow, dacă știi ceva de ce nu spui? făcu Dawson, enervat. — Ne-am putea lua imediat măsurile de apărare. Ce-ai observat?

— Că un geko a fost prins — răspunse Marian. — Te rog să mă ierți însă, domnule

Dawson, acum n'am timp pentru explicații lungi.

Spunând acestea camaradul meu se așează lângă mine, pe una din băncile de lângă peretele din fața ferestrei. Firește că eu țineam privirea ațintită spre fereastră, căci mă așteptam la un nou atentat dintr'acolo.

— Robert — spuse Marian — ia gândește-te ce-ar putea însemna șuieratul acela de geko! Crezi într'adevăr că acum, în plină zi, a fost atacat de un șarpe? Știi și tu doar că geko-ul e un animal de noapte, la fel și șerpii cărora le cad victimă adesea. Ei, nu-ți bate nimic la ochi din povestea asta?

— Hm... ciudat e oricum! zisei eu și începui să chibzuiesc ce-o fi vrut să zică Marian cu asta.

Prietenul meu însă îl privi pe Pongo, care stătea la peretele celălalt, îi întinse mâna stângă și zise:

— Pongo, ia-ți cuțitul! Probabil că va trebui să nimerești un obiect mic. Dar vezi să arunci bine! Se poate să fii nevoit s'o faci curând de tot. Da... așa.... ține cuțitul mereu pregătit, nu va dura mult...

Și într'adevăr, nu dură mult, căci Marian fu întrerupt în mijlocul frazei. Un țipăt scurt și ascuțit răsună, apoi văzui un geko coborând fulgerător de repede de-a-lungul peretelui și oprindu-se lângă capul lui Marian.

Acum îmi bătu la ochi că deasupra capetelor noastre, sub tavan, se afla o bucată rotundă unde zidul era lucrat în filigran. Prin această deschizătură trebue să se fi strecurat geko-ul. Și în vreme ce Marian

vorbea cu Pongo, reptila, își și dăduse drumul în jos.

Dar uriașul Negru veghea, căci nici n'avui timpul să scot o exclamație de uimire și spaimă, și un fulger îmi sclipi pe dinaintea ochilor. Se auzi o izbitură în perete... apoi văzui cum cuțitul lui Pongo străbătuse trupul micei reptile, țintuindu-l de perete. Târâtoarea se mai svârcoli o clipă, pe urmă rămase atârnată cu capul în jos.

Sărirăm cu toții în picioare, numai Marian rămăsese liniștit de tot.

— Mă așteptasem la asta! zise el, smulse cuțitul din perete, se duse apoi la fereastră și se uită cercetător la geko.

— Ah! făcu el, mulțumit. — Acum cred că am deslegat taina. Aici e o găurică pe care trebue s'o examinez.

Vârî un ac în gaura mică pe care o avea geko-ul la ceafă și scoase de acolo ceva ce părea o așchie de os.

— Vedeți, asta e otrava care face să turbeze animalele! spuse el. — Sunt încredințat că această așchie ascuțită se topește cu ajutorul căldurii sângelui. La geko nu s'a întâmplat încă pentru că e un animal cu sângele rece. Prin maxilarul de sus al reptilei au fost trecute două ace subțiri, care cu siguranță că sunt otrăvite. Vârfurile sunt de un galben-deschis și de sigur că profesorul Camp o să confirme presupunerile mele.

— Domnule Farrow, cine a făcut asta? întrebă Dawson.

Drept răspuns Marian străbătu din două sărituri încăperea, vârî mâna prin perdeaua

care servea drept ușă și care răspundea pe gang, auzirăm un țipăt de spaimă, apoi prietenul meu îl trase înăuntru pe... bătrânul Bhuti.

— Acesta e făptașul! rosti el, cu glas solemn aproape. — L-am văzut când ducea în casă geko-ul. Șuieratul acestuia nu suna așa ca și cum l-ar fi înhățat un șarpe. Fusese scos de o mână omenească din ascunzătoarea-i întunecoasă. M'am pitit în sala de intrare și l-am văzut pe Bhuti furișându-se cu teamă, ținând reptila ascunsă pe jumătate sub haină. Atunci mi-am spus că se pune la cale încă un atentat. De data aceasta însă asupra mea, deoarece eu stăteam sub locul unde zidul e găurit de lucrătura în filigran. Pe Bhuti l-am bănuit eu de la început, numai el putea provoca turbarea taurului. Acum prințesa va trebui să ne spună de ce a plecat în oraș însoțită numai de Bhuti?

Câteva clipe Shindia luptă cu ea însăși, apoi răspunse:

— Prietenul meu din copilărie, Khosi, m'a cerut în căsătorie acum o jumătate de an; eu l-am refuzat, căci auzisem lucruri rele despre dânsul. Acum mi-a adus Bhuti vestea că Khosi se află pe patul de moarte și că ar dori să-mi vorbească pentru ultima oară. Vroiam să împlinesc dorința unui muribund, astfel că am plecat în oraș.

— Atunci să-l arestăm! zise șeful poliției, cu asprime.

Fluieră odată și peste câteva clipe doi polițiști dădură buzna în cameră. Când, la un semn al lui Dawson, vrură să-l lege pe

Bhuti, acesta duse repede o mână la gură, își îndreptă trupul și zise, calm:

— Peste câteva minute voiu fi mort. Da, așa e cum spunea Sahibul acela. Khosi e nepotul meu și a vrut să se răzbune pentru disprețul cu care l-a tratat Shindia și eu i-am ajutat cu dragă inimă, căci și familia mea a fost insultată. Khosi a fost rănit grav la colibă și pe când fugea a murit. Pe tine, Sahib — se adresă lui Marian — am vrut să te ucid cu ajutorul geko-ului. Am bănuit că gloanțele tale au fost acelea care l-au nimerit pe nepotul meu.

Abia sfârși de vorbit și se prăbuși mort la pământ. Își luase singur pedeapsa.

Profesorul Camp confirmă presupunerile lui Marian și astfel se lămuri taina turbării animalelor — încheiă doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: Șopârla turbată

Volumul următor va fi intitulat:

Demonul Gangelui

Publicație periodică. — Apare săptămânal

No. 167 — Joi 30 Iulie 1936

Redactor responsabil: ST. FREAMĂT

TIP. „FINANȚE ȘI INDUSTRIE" Str. Poetul Macedonschi. 5

EDITIA IV
REVĂZUTĂ ŞI
COMPLETATĂ

O carte indispensabilă oricărei familii care ţine să-şi păstreze sănătatea. Scrisă pe înţelesul tuturor, ea este o călăuză necesară pentru oricine, spre a se putea feri de bolile ce pot ataca sănătatea corpului uman.

Costul unui volum care conţine aproximativ 500 pagini, elegant cartonat Lei **95**

EDITURA Ig. Hertz BUCUREŞTI

AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

„OCOLUL PĂMÂNTULUI IN AVION"

este lectura cea mai instructivă şi cea mai amuzantă pentru tineret. Autorul,

ARNOULD GALOPIN

ne plimbă prin ţinuturile interesante ale pământului, făcându-ne să trăim, odată cu eroii, aventurile minunate ale acestora, luptele lor cu fiare şi oameni, peripeţii pline de haz, departe de lumea civilizată. Şi-i vedem apoi întorcându-se acasă, încărcaţi de glorie şi cu un bagaj de învăţăminte din care ne împărtăşim şi noi, citind întâmplările pe cari le-au trăit în locurile acelea îndepărtate. — Romanul, în două volume mari şi groase, costă numai LEI 40 de volum.

LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obţine orice număr, dela 1—60, din

COLECŢIA CELOR 15 LEI

plătind NUMAI LEI 10

în loc de Lei 15.

EDITURA Ioan Hertz BUCUREȘTI
AVENTURILE ECHIPAJULUI „DOX"
APARE IN FIECARE JOI

„OCOLUL PĂMÂNTULUI IN AVION"

este lectura cea mai instructivă și cea mai amuzantă pentru tineret. Autorul,

ARNOULD GALOPIN

ne plimbă prin ținuturile interesante ale pământului, făcându-ne să trăim, odată cu eroii, aventurile minunate ale acestora, luptele lor cu fiare și oameni, peripeții pline de haz, departe de lumea civilizată. Și-i vedem apoi întorcându-se acasă, încărcați de glorie și cu un bagaj de învățăminte din care ne împărtășim și noi, citind întâmplările pe cari le-au trăit în locurile acelea îndepărtate. — Romanul, în două volume mari și groase, costă numai LEI 40 de volum.

LEI 5

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1—60, din

COLECȚIA CELOR 15 LEI

plătind NUMAI LEI 10

în loc de Lei 15.

turile echipajului

DOX

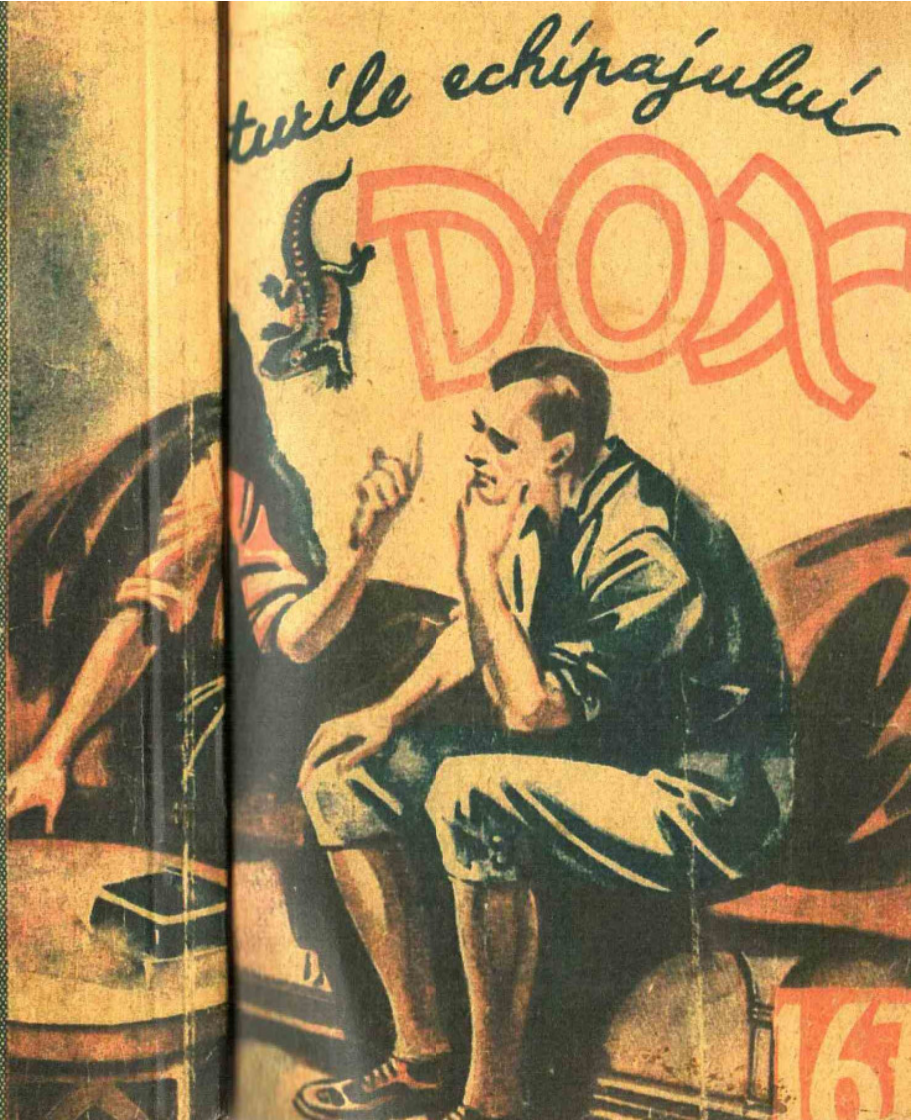

16